

poia abbielluse Ewaga. Agga kule, útles issa weel, tûdruk ei pea mitte úks ainus pááw faueminne seál Hanso maias pina- tud sama, sest et kulen, mis úsna willets pölli sel waesel lapsel tånnini seál on olnud. Tahhan lasta ettepanna ja sinnuga senna sõita, et tome tedda marsti meile. **G**est saab jah wissiste natuke tülli ja kárrin, agga mis woib parrata. Qui ei láhhá hea wiisiga korda, siis peab wåe kaupa katsuma.

Låksid omma illusa woorwanriga fui tuul árra, ja joudsid ni fermeste taggañ, et ei olnud weel mitte kuus tundi móda, fui jubba folmekeste, Ewa olli folmas, mõldri due wårrawast sisse sõitsid. Keik folm ollid úsna rómo náoga náhha. Qui emma sedda náagi, vanni temma káed risti ja útles: núúd tunnen minna jálle selgeste, et leskede ja waestestaste Issa taewas on, ja kui findel se sanna on, mis ta útleb: „Húa mind appi ahbastusse páwal, siis tahhan ma sind fest wáljakis- kuda, ja sinna pead mind auustama.“

Weski maias said peagi rõómsad pul- mad, ja nende járrele jõudsid rahvblissed, õnsad ning jummalakartusse aastad. Ewa olli kui Jummala ingel senna perrese astu- nud, ja temmaga ka wáljaspidise seisusse polest õn ja õnnistaminne. Mõlder ja naene láksid jálle nago noreks laste õnsa põlwe ja laste-laste parrast, kes neile nende wan- nudusses melejahytamisseks ja sureks rõmuks ollid.

Hans Huberti maias olli hopis teine luggu. Rikkas Kristina olli alles ikka aino- úksi ja sellele sada, kellet himmo olleks temma járrele. **G**est núúd ei teinud seál ennam suurt wahhet mitte selle wahhel, kes ennast wáimehheks ja peigmehheks pakkus: eessimenne keige parrem. Agga ei úkski ei raatsid, sedda tûdruko ennese om- male wôita. Eks ta ei olnud igas kohhas teáda kül fui rahha ahne, sitke, laisk ja riakos loom. Sel surel rikkusel juhtus fa nattuke awalt úsna teine kartu. Hans pillutas sedda monne aasta sees laiale pras-